

njemu ne daš prijazne besede! Ti, ki kuješ maščevanje in ki kakorkoli kažeš svoj napuh in svojo jezo: vsi vi pridite in pogledjte, česa vas uči sveti Alojzij!

Naš sklep bodi: Na delo in v boj za ponižnost in krotkost!

(Nadaljevanje.)

I. Koželj:

Kaj se je Ivančku sanjalo?

Daj pa le idi počivat!« so rekli mama Ivanu, ki se je pridno pripravljajl za prihodnji šolski dan. Zaprl je brž Ivan knjigo, jo položil na polico poleg drugih in odšel v svojo sobico. Obleko je zravnal in položil na stol poleg postelje, potem je pa pokleknil in izmolil večerno molitev. Ob koncu je pa pristavil: »Daj, ljubi Bog, da se mi bo tudi kaj lepega sanjalo.« Ivanu se je namreč večkrat kaj lepega sanjalo, in tega je bil zelo vesel.

Minole počitnice, ki so bile radi vojne malo daljše kot prejšnja leta, sta prebila z mamico pri teti, dolí na Dolenjskem v prijazni vasici pod Gorjanci.

Za hišo je bil velik sadni vrt, na prisojni strani pa ograjen vrtiček, koder so cvele raznobojne cvetice. Po njih so se zibali pisani metuljci, in drobne čebelice so srkale med iz njih čašic.

Ta vrtec je bil Ivanov raj. Najljubši prostor, kjer je presedel dan za dnem. Okopaval in plel je cveticam in se čudil marljivim čebelicam.

Tako so mu hitro potekle počitnice. A mati so ga morali vpisati v šolo, zato sta se poslovila od dobre tetke in odšla nazaj v mesto.

Ivan ni imel več očeta. Umrí mu je, ko je bil on star šele štiri tedne. Mati ni mogla preboleti bridke izgube. Večkrat je tihoma jokala, da bi je otrok ne videl.

Toda Ivan je imel bistre oči. Videl je materine mokre oči, in v srce se mu je smilila uboga mamica.

Počasi je zlezal ta večer Ivan v posteljo in je kmalu zadremal. Ko je prišla mati v sobo in mu želela »lahko noč«, je zamrmral Ivan le v polsnu: »Lahko noč!«

Ponoči je pa imel čudovite sanje. Bil je v gozdu pod Gorjanci. Ondi se je tudi rad izprehajal ob počitnicah, ko je nabiral gobe in jagode. Od drevesa do drevesa so spretno telovadile gibčne veve-ric; po vejah in grmovju so pa prepevale drobne ptičke. Živalce se niso Ivana karnič bale, kakor bi ga poznale že izdavna. Po gozdu so rastle pestre cvetice, ki so vonjale tako opojno, da se mu je hotelo kar zadremati na tistem mehkiem mahu.

Ivan sede blizu velike skale in zre zadovoljno po krasnem gozdu.

Kar začuje poleg sebe tenak glasek: »Ivan, ali me več ne poznaš?« Deček ostrmi in uzre na kamenu zeleno žabico — ono žabico, ki jo je bil v počitnicah ujel in imel zaprto v prostorni steklenici.

Žabici se ni godilo slabo. Ivanček ji je pridno stregel, a pogrešala je zlate prostosti.

Preden je odšel Ivan v mesto, jo je izpuštil in vesela je odskakala čez vrt.

»O, ljuba žabica, ali si ti?« se zavzame deček. »Kaj si vendar počela med tem, ko nisi bila pri nas?«

»Bila sem prav pridna,« odgovori žabica. »Opraviti sem imela dovolj. Morala sem nadomestiti, kar sem zamudila takrat, ko sem bila ujeta pri tebi.«

»Tudi delala si?« se začudi Ivan. »Ali delajo tudi žabice?«

»Seveda tudi!« odgovori žabica. »Pomagamo ljubemu Bogu in angelcem, kolikor pač moremo!«

»O tem pa še nisem čul,« dé Ivan. »Povej mi, kaj si delala?«

»Ker si dober otrok,« pravi žabica, »pa povem, kaj sem delala. Pojdi za menoj!«

Žabica skoči pred skalo ter zareglja. In glej! Hipoma se odpre skala: žabica in Ivan vstopita in gresta po stezi dalje in dalje.

Po stenah je bilo vse polno kresnic. Svetile so jima na temni poti.

Kar prideta v veliko prostorno dvorano. Krasno je bila razsvetljena. Na tleh so ležali kupi biserov. Ivanu je jemalo vid, tako se je bleščalo. Ni si pa upal stopiti bliže. Le oddaleč je strmel in se čudil blestečim biserom.

»Čigavo je pa to bogastvo?« je vprašal žabico.

»Glej, Ivan, to so solze otrok, ki so jih potočili v srčni žalosti ali pa so jih potočili iz usmiljenja. Bogu so take solze tako všeč, da jih ne pusti pre-sehniti. Angelci pridejo vsako noč na zemljo in jih pobero v zlate kanglice. Ako se pa katera izgubi, jo pa poberejo me in jih znosimo na te kupe, ki jih vidiš tu.«

»Ali imam tudi jaz tod svoj kupček?« vpraša Ivan. »Saj sem tudi jaz že večkrat jokal.«

»Vidiš ga,« mu ga pokaže žabica. »Kolikor solzic si že potočil za očetom ali iz sočutja do mamice, toliko jih je na tem kupu.«

Ivanček gleda ves srečen, kako lepo se bleste njegove solze.

»Kje je pa kupček moje mamice?« vpraša dalje.

»Ta je pa tukajle!« pokaže žabica na velik kup solzá najlepšega sijaja.

»Oh, uboga mamica, koliko si že prejokala solzâ!« vzdihne Ivan. »Še vedno žaluje po očetu in ga ne bo pozabila nikoli!«

»Čemu pa hrani Bog te solze?« še poizveduje Ivan.

Žabica odvrne: »Kadar umre dober človek, mu posujejo angelci pot v nebesa z njimi, tako da pride pred večnega sodnika ves v nebeški svetlobi!«

»Moja mamica bo pač najlepša v nebesih!« vzklikne Ivan.

»Morda!« pravi žabica. In še dostavi:

»Ljubi Ivan, pazi, da ne potočiš nikoli nobene solze iz trme ali iz zavisti. Takih solz ne zbiramo za pot v večnost!«

V tem hipu se Ivan prebudi. Izprva ne ve prav, kje je. Ko se pa zave, da je v posteljci, brž vstane in pohiti k materi in ji dé: »Mamica, najlepša boš v nebesih — najlepša boš v nebesih!«

Mati ga vpraša začudena, zakaj to pravi. Ivanček pa sede k nji in ji pove o svojih lepih sanjah.

J. E. Bogomil:

Daj nam danes naš vsakdanji kruh.

Saj poznate to prošnjo, ljubi otroci? Kolikokrat na dan jo izgovorite!

Morda se še spominjate — kar vas je večjih — kako ste jo pred nekaj leti izgovarjali. Kar tjavendan. Malo ste pogodrnjali: »Daj nam m-m-m-m...«, družega ni bilo skoraj nič slišati.

Sila pa uči človeka moliti. V sedanjih dneh, ko vsega pomanjkuje, gotovo tudi vi lepše molite to prošnjo za ljubi kruhek. Čez nekaj desetletij boste pa pravili svojim mlajšim bratcem in sestricam in še drugim, ki jih danes še ni na svetu, kakšno pomanjkanje ste trpeli v tistih dnevih svetovne vojske. Ljudje se bodo spominjali tistih dni lakote, kakor se spominjajo še sedaj lakote iz l. 1817.

Le vprašajte — na primer — Dobrinovo botro, pa boste zvedeli, kako je bilo tistega hudega leta. Večkrat karajo otroke, ker še zdaj prav ne cenijo ljubega kruhka.

»Kako grdo delate s kruhkom, otročaji!« se hučujejo nad otroki, če vidijo, da drobé kruh. »Jožek, poglej, kako lete drobtine od tebe. Ti nemarnež ti, kako grdo ješ! — Pa ti, Franca! Kjer se ti zdi, pa pustiš kruh ležati. O moj ranjki oče — Bog jim daj